

УХВАЛА

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Буленіної Ніни Пилипівни щодо офіційного тлумачення положень статті 19 Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
30 травня 2007 року
№ 24-у/2007

Справа № 2-27/2007

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Пшеничного Валерія Григоровича — головуєчий,
Бринцева Василя Дмитровича,
Головіна Анатолія Сергійовича,
Дідківського Анатолія Олександровича,
Іваценка Володимира Івановича,
Колоса Михайла Івановича,
Маркуш Марії Андріївни,
Мачужак Ярослави Василівни,
Овчаренка В'ячеслава Андрійовича — суддя-доповідач,
Стрижака Андрія Андрійовича,
Ткачука Павла Миколайовича,

розглянув питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Буленіної Ніни Пилипівни щодо офіційного тлумачення положень статті 19 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Овчаренка В.А. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне звернення – громадянка Буленіна Н.П. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень статті 19 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Необхідність в офіційному тлумаченні зазначеної норми Кодексу Буленіна Н.П. обгрунтовує неоднозначним, на її думку, застосуванням судами загальної юрисдикції положень вказаної статті щодо визначення територіальної підсудності, що призвело до порушення її конституційних прав.

2. Друга колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 7 травня 2007 року відмовила у відкритті конституційного провадження у справі на підставі пункту 2 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України "Про Конституційний Суд України".

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Конституційний Суд України виходить з такого.

Відповідно до Закону України "Про Конституційний Суд України" конституційне звернення має містити обгрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України (пункт 4 частини другої статті 42) з метою забезпечення реалізації чи захисту конституційних прав та свобод людини і громадянина (частина перша статті 42), дані про наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (стаття 94).

4. Аналіз конституційного звернення та долучених до нього матеріалів свідчить, що автор клопотання не навів обгрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень статті 19 Кодексу.

З матеріалів справи вбачається, що Буленіна Н.П. неодноразово зверталася до судів загальної юрисдикції за місцем знаходження відповідача із заявами на неправомірні дії посадових осіб органів державного управління. В одному випадку суди

відмовляли їй у прийнятті заяви до розгляду, мотивуючи це тим, що згідно зі статтею 19 Кодексу такі заяви розглядаються за місцем проживання (перебування, знаходження) позивача (ухвали Печерського районного суду міста Києва від 15 листопада 2005 року, 20 грудня 2005 року, 18 травня 2006 року та Шевченківського районного суду міста Києва від 3 серпня 2006 року), в іншому – приймали до розгляду, зокрема скаргу на неправомірні дії керівництва Вищої ради юстиції було прийнято Шевченківським районним судом міста Києва до розгляду за місцем знаходження відповідача. Саме це дало підстави Буленіній Н.П. вважати, що суди неоднозначно розуміють і застосовують положення статті 19 Кодексу щодо вирішення територіальної підсудності при розгляді заяв на неправомірні дії посадових осіб органів влади.

Варто зазначити, що скарга на неправомірні дії Вищої ради юстиції від 2 грудня 2004 року до Шевченківського районного суду міста Києва була подана на підставі положень розділу 31-А Цивільного процесуального кодексу України (1963 року), які передбачали можливість подання її за місцем знаходження відповідача. Але під час перебування справи в суді з 1 вересня 2005 року набрав чинності Кодекс, і вже виходячи з його положень Шевченківський районний суд міста Києва залишив скаргу Буленіної Н.П. без розгляду, проте не з підстав непідсудності, а у зв'язку з повторною неявкою позивача до суду.

Отже, наведені суб'єктом права на конституційне звернення випадки не свідчать про неоднозначне застосування судами положень статті 19 Кодексу щодо визначення територіальної підсудності. Має місце застосування судами загальної юрисдикції різних норм права.

Таким чином, конституційне звернення не відповідає вимогам, передбаченим Законом України "Про Конституційний Суд України", а тому підстав для відкриття конституційного провадження у справі немає.

Враховуючи викладене, керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 13, 42, 45, 50, 94 Закону України "Про Конституційний Суд України", Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Буленіної Ніни Пилипівни щодо офіційного тлумачення положень статті 19 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 2

статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України "Про Конституційний Суд України".

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ